

Jak wykazały badania archeologiczne i architektoniczne, obecny zamek zaczęto budować w II połowie XVI w. W południowej części zachodniego skrzydła zamku zachowały się ślady wcześniejszego, mało zbadanego kasztelu z wieżą-basztą. W czasach gdy Łańcutem władał jeden z zamożnych rodów Stadnickich, istniały już przypuszczalnie trzy skrzydła zamku ustawione w podkowę otwartą na południe, być może połączone tu rodzajem otwartej galerii. Naroża zamku wzmocnione były pięciobocznymi basztami strzelniczymi typu włoskiego "puntone".

Najważniejszy okres w dziejach zamku rozpoczął się w 1629 r., kiedy to właścicielem jego został Stanisław Lubomirski, hrabia na Wiśniczu, wojewoda ruski i krakowski. Przejął on majątek od swych synów "Diabła Łańcuckiego" za nie zapłacone długi. Jako przedstawiciel jednego z najbogatszych magnatów siedemnastowiecznej Rzeczypospolitej, polecił wznieść zamek. I tak w latach 1629-1642 wzniesiony został wczesnobarokowy zamek, założony na planie czworoboku z wieżami na narożach i dziedzińcem pośrodku. Całość otoczona została nowoczesnymi jak na tamte lata fortyfikacjami, stworzonymi na bazie pięcioboku z bastionami, kurtynami, suchą fosą i wielkim systemem fortyfikacyjnym. Był to kolejny przykład założenia warownego typu "palazzo in fortezza". Przy budowie zamku pracowali: Maciej Trapola, Krzysztof Mieroszewski, Tylman z Gameren i Giovanni Battista Falconi.

Ostatnim z rodu właścicielem Łańcuta i zamku był - od 1745 r. - marszałek wielki koronny Stanisław Lubomirski. Jego żona Elżbieta (Izabella) z Czartoryskich była inicjatorką drugiej wielkiej przebudowy zamku i przekształcenia jego otoczenia. To właśnie dzięki niej zamek jako forteca zmienił wygląd w zespół pałacowo-parkowy. W tym czasie pracowało wówczas wielu

znanych artystów takich jak: Szymon Bogumił Zug, Jan Christian Kamsetzer, Christian Piotr Aigner, Fryferyk Bauman i Vincenzo Brenna. Powstał teatr, w którym odbyła się prapremiera "Parad" Jana Potockiego. Rezydencja w Łańcucie była jedną z najwspanialszych w Polsce.

Po śmierci księżnej Lubomirskiej w 1816 roku, cała posiadłość stała się własnością jej wnuka Alfreda I Potockiego, który później stworzył tutaj ordynację. Syn Alfreda I, zaniedbał rezydencje w której nie często był widywany, a to z tego powodu że silnie związany był z dworem habsburskim. Późniejsi właściciele zamku, Roman Potocki wraz z żoną Elżbietą z Radziwiłłów przywrócili mu dawną świetność. W latach 1889-1911 na zamku przeprowadzono generalny remont połączony z przebudową. Wówczas pracami kierowali francuski architekt Armand Bauque oraz włoski rysownik Albert Pio. Podczas przebudowy założono m.in. instalację wodociągową i kanalizację oraz zelektryfikowano cały zamek. Z tego okresu powstała większość istniejących do dnia dzisiejszego pomieszczeń. Elewacja została przekształcona w styl neobaroku francuskiego.

Warto jeszcze dodać że Roman Potocki, był wielkim miłośnikiem koni, umieścił w nowej powozowni kolekcję pojazdów konnych, stanowiącą do dziś dnia jedną z najcenniejszych w Europie. Do rozpoczęcia II wojny światowej, rezydencja ta była często odwiedzana przez głowy koronowane, dyplomatów oraz innych możnych tego świata. Okres wojny zamek w Łańcucie przetrwał bez większych zniszczeń i grabieży, choć w 1944 r. Alfred Potocki zabrał ze sobą najcenniejsze zbiory.

Zamek można zwiedzać codziennie oprócz: poniedziałków, Wielkiej Soboty i Niedzieli, 3 Maja, Bożego Ciała, 1 i 11 listopada oraz w okresie między 1 grudnia a 31 stycznia.

Godziny otwarcia muzeum: w okresie od 1 II do 30 III i od 1 X do 30 XI: 09:00 - 16:00 od 1 IV do 30 IX: 09:00-16:00, a w niedziele i święta: 09:00-17:00

Więcej informacji można uzyskać:

Muzeum - Zamek w Łańcucie

ul. Zamkowa 1

37-100 Łańcut

rezerwacja dla grup wycieczkowych:

Ilona Lesik-Stępek

tel. 017/ 225 20 08 w. 124

e-mail: wycieczki@zamek-lancut.pl

www.zamek-lancut.pl